

олису полярного світла, як „огняні язики, огня-на гадюка, огняний хвіст“ і т. и. Чиж диво, що давні люди описували те саме явище, що з'являється по зануренню сонця, як огняну гадюку, що стереже полонене сонце? Ясно також, що ті гадюки для них мусіли бути виплодом лиха, союзниками лукавого бога Вала. Колиж Індра побіджає Вала, то руйнує також його підземні твердині і вбиває гадюк, щоб визволити сонце.

В Авесті говорить ся також що страшні змії, мороз і сніг, себто знов таки зима й ніч погубили край Агурамазди. І майже у кожного європейського народу знаходимо в переказах багато подібного до перемоги Індри над Валом та його гадюками. Боги або люди-герої, заступники добра, борються страшних зміїв, драконів, гидр і увільняють якусь добру душу з неволі. Чи сей постійний зв'язок уявленої змії з ідеєю лиха і пітьми не є також пережитком часу життя людей на далекій півночі, коли вони довгими полярними ночами придивлялися до блискотаня північного світла ?

